

Politolog Iščenko: KONCEPCE „UKRAJINSTVÍ“ JAKO PŘÍČINA NEVYHNUTELNÉHO KOLAPSU UKRAJINY

- CZ24 News | 23. července 2022

UKRAJINA: Rozhodnutí, která předurčila katastrofu, byla přijata již v druhé polovině prvního Kučmova prezidentského období. Poté, co se americkému agentovi Gorbulinovi podařilo prosadit Tabačnikovo odstoupení z pozice vedoucího prezidentské administrativy, se ukrajinská zahraniční politika stala prozápadní bez jakékoliv alternativy. Od té doby se prozápadní ministerstvo zahraničí podporované prozápadní vládní agenturou SNBO /National Security and Defense Council of Ukraine; pozn. překladatele/ nesetkalo ani s akademickým odporem zahraničněpolitického oddělení prezidentské administrativy. Stoupenci alternativního kurzu ztratili poslední oporu v ukrajinských státních strukturách. Jejich volba byla jednoduchá: rezignovat, nebo akceptovat a sloužit molochovi /mašinérii - pozn. překladatele/.

V letech 1997-98 byla přijata rozhodnutí, která definovala “euroatlantickou integraci” jako strategický cíl Ukrajiny. Od té chvíle bylo možné pochybovat už jen o tom, kdo v globální konfrontaci zvítězí (zda Rusko nebo Západ), ale jen zázrak mohl změnit neblahý osud Ukrajiny.

A ten zázrak se málem stal. Bůh zjevně dával obyvatelům jižního Ruska, které se náhle stalo Ukrajinou, šanci, aby se vzpamatovali. První Majdan v roce 2004 jasně ukázal, že Američané a Evropané nemají zájem o více nebo méně silnou Ukrajinu, která by byla schopna hájit své zájmy. A to i v případě, že se taková Ukrajina rozhodne pro Západ. Přestože Kučma (zejména během svého druhého prezidentského období) prosazoval prozápadní politiku, ani on se Američanům nelíbil a tak mu připravili Majdan.

Američané potřebovali odstavit Kučmu a značnou část jeho týmu od moci, protože Kučmova byrokracie se soustředila na ochranu zájmů národního výrobce. Při vší korupci (i když ve srovnání s tím, co se na Ukrajině děje dnes, lze Kučmu považovat za nezištného) se režim druhého prezidenta snažil co nejvíce zachovat a dokonce rozvíjet ukrajinský průmyslový potenciál. Fungovalo to špatně, zčásti i proto, že zájem o průmyslový rozvoj byl v naprostém rozporu se zvoleným směrem zahraniční politiky, ale i tak museli Američané a Evropané neustále čelit odporu ukrajinských úřadů, které se snažily podporovat své oligarchy, když se jejich zájmy střetávaly se zájmy západních partnerů.

Majdan v roce 2004 potřebovali Američané, aby nahradili režim prozápadních průmyslníků (národních výrobců) režimem prozápadních bankéřů (kompradorů). Z tohoto důvodu jim přestal vyhovovat - na ukrajinské poměry celkem profesionální - tým Kučmy (který se plně přeformátoval na Janukovičův tým až v roce 2010), a najednou se hodil do krámu neschopný, líný a nekompetentní Juščenko. Američané takového bezcharakterního představitele potřebovali.

Ukázalo se však, že vnitřní ukrajinské síly, které se chopily moci díky Majdanu v roce 2004, ji nedokázaly udržet. Země ještě nebyla infikována banderovstvím do té míry, aby “evropská volba” znamenala na tomto pozadí menší zlo. Průmyslové elity jihovýchodu ještě neztratily vůli k odporu. Američané zatím neměli na ukrajinském území, v ukrajinské armádě a v ukrajinských speciálních službách dostatek vycvičených bojovníků a agentů, aby mohli realizovat násilný scénář.

Elity na jihovýchodě, které v roce 2006 zvítězily, v roce 2007 kapitulovaly a v roce 2010 se opět

chopily moci, měly možnost poučit se z lekce prvního Majdanu a ještě mohly pochopit, že je západní partneři nepovažují za rovnocenné účastníky globálních ekonomických procesů. V budoucnu jim bude dovoleno rozkrádat Ukrajinu jménem a na zakázku západních partnerů, přičemž si za své služby ponechají pouze malé procento. Ti, kteří budou ve vztazích se Západem hájit zásadu rovnosti, budou Západem zničeni.

Jediným způsobem, jak mohly průmyslové elity na jihovýchodě země a politické síly, které jim sloužily, přežít, bylo spoléhat se na potenciál proruských voličů, budovat přátelské vztahy s Ruskem a vstoupit do všech postsovětských integračních struktur, včetně Celní unie (eurasijský ekonomický svaz ještě nebyl vytvořen; pozn. překladatele/) a OSKB /Organizace Smlouvy o kolektivní bezpečnosti. Nyní 6 členů: RF, Bělorusko, Arménie, Kazachstán, Tádžikistán, Kyrgyzstán. Pozn. překladatele/. Jinými slovy, jít cestou bělorusizace.

V souvislosti s trvale rostoucím tlakem Západu na Rusko bylo pro Moskvu výhodné uzavřít spojenectví s regiony spřátelené Ukrajiny a Běloruska. Kdyby ukrajinské vedení projevilo alespoň minimální vůli k odporu, což Lukašenko v srpnu 2020 učinil, Rusko by nedovolilo Západu rozbít ukrajinskou státnost, stejně jako nedovolilo zničit běloruskou. Protože i problémový spojenec na západní hranici Ruska je totiž mnohem lepší než skutečný nepřítel.

Janukovič se však Západu vzdal dávno před svým prezidentstvím a druhým Majdanem. Během Juščenkova puče v roce 2007 měl na své straně sílu zákona a důležité mocenské zdroje. Pochod Národní gardy na hlavní město, který se pokusil zorganizovat, se nezdařil. Tehdy byly bezpečnostní složky (až na výjimky) stále orientovány na obranu ústavy. Janukovič měl na své straně parlamentní většinu, zatímco Juščenkovy dekrety o rozpuštění Rady již byly prohlášeny za protiústavní. Janukovič mohl Juščenka jako nenapravitelného pučistu a uzurpátora poslat nadobro do vězení. Pod tlakem západních ambasad se však vzdal.

A to byl konec nepodařeného zázraku. Bůh Ukrajinu opustil, protože neměla státotvornou elitu. Existovali sice jednotliví politici, ale nejednalo se o soudržnou skupinu, která by se mohla hlásit k moci pod proruskými hesly. V nejlepším případě by mohli být součástí nebanderovských vlád, které by se snažily zpomalit ukrajinizaci a chránit původní zájmy ruského obyvatelstva Ukrajiny. Byly to však jen bitvy v zadních řadách. Protibanderovská kampaň tak byla ztracena již dávno předtím, než se banderovci prosadili. Prohra byla nasnadě, protože všechny ukrajinské politické síly vsadily na Západ. Západ vsadil na banderovštinu, protože potřeboval válku mezi Ukrajinou a Ruskem.

Z popudu západních nadací, prozápadních médií a expertů bylo ukrajinské společnosti vnucováno poselství, že "Rusko stejně zaútočí a Ukrajina stejně zvítězí" a že "nezávislost se stane nezvratnou, až když za ni bude prolita krev". Ukrajinci byli přesvědčeni o posvátném významu ukrajinsko-ruského krveprolití.

Jak se ukrajinské elity snažily kolektivně integrovat do západních ekonomických a vojensko-politických struktur, začalo se zdát, že čím horší jsou vztahy s Ruskem, tím více se Ukrajina přibližuje Západu. Odtud nebylo daleko k rozhodnutí, že pouze otevřená vojenská konfrontace s Ruskem umožní Ukrajině dokázat Západu, že je důstojným členem "svobodného světa".

V roce 2010 Američané dočasně vsadili na Janukoviče, který se ve své prostotě rozhodl, že podepíše asociační dohodu s EU a bude za to v západních politických kruzích uznán za jim rovného. Američanům stačilo, aby Janukovič podepsal asociační dohodu nejméně rok a půl před prezidentskými volbami. Strašlivá rána pro ukrajinskou ekonomiku, která by následovala bezprostředně po realizaci této dohody, by navždy zkompromitovala signatáře dohody, kteří se stavěli do role strany přátelství s Ruskem. Sami regionalisté by mohli obviňovat Moskvu z nepřátelského chování, neboť Rusko, které se brání nekontrolovatelnému pronikání evropského

zboží přes Ukrajinu na svůj trh, by bylo donuceno zavést v obchodě s Ukrajinou stejný režim jako v obchodě s EU.

Do prezidentských voleb v roce 2015 by byly proruské síly na Ukrajině značně zdiskreditovány a voliči na jihovýchodě země dezorientováni. Zde by přišel na řadu další Majdan. Američané ho připravovali, protože byli přesvědčeni, že po dobrém Janukoviči neodejde. Ukázalo se však, že Majdan může být spuštěn o rok a půl dříve, než bylo plánováno. Zahájily ho ukrajinské síly zevnitř.

To byl další úspěch Američanů. Za dobu od prvního Majdanu se jim podařilo přesvědčit ukrajinské oligarchy, že je výhodnější předat moc na Ukrajině americkým zástupcům než se držet vlastních nominantů. Oligarchové se chtěli především stát osobnostmi v "civilizovaném světě" a byli ochotni k jakýmkoli ústupkům v naději, že je jejich kapitály v každém případě ochrání. Ó, jak naivní!

Vítězství druhého Majdanu bylo zkrátka předurčeno už v roce 2007 (kdy ho nikdo nečekal a "šorošjata", dočasně zbavená amerického financování, se snažila přisát na ruské peníze). Ukrajinská finanční a politická elita vůbec nepochopila, že ji nikdo do "evropské rodiny" nepřijme, že Západ Ukrajinu nepotřebuje - ani jako manželku, ani jako milenku. Je předurčena k tomu, aby byla otrokem, který bude vykonávat nejtěžší a nešpinavější práci, otrokem, jenž bude trvale hladovět, rychle se opotřebovávat a brzy umírat, protože ho lze snadno a levně nahradit.

Ukrajina měla Rusku způsobit co nejvíce potíží, a to až do zahájení války proti němu. K tomu se stát musel stát zcela mankurtským /idiotským - pozn.překladaatele; více pod článkem */ a zapomenout na své vlastní zájmy. Nevyhnutelnost takového konce byla předurčena volbou, kterou učinil Kučma na konci 90. let. Američané ji urychlili pouze dvěma Majdany, protože nechtěli a nemohli čekat příliš dlouho.

A nyní vidíme to, co bylo jasné všem seriózním politickým hráčům už v 90. letech, ale k Ukrajincům se nedostalo ani dnes. Ukrajina nemůže konflikt s Ruskem vyhrát. I kdybychom si představili, že Rusko prohraje a Západ zvítězí, Kyjev nebude vyzván k účasti na dělení kořisti, tedy žádné anexe, žádné kontribuce. Pokud do té doby z Ukrajiny něco zbude, o čemž osobně pochybuji, "vděčný" Západ zbytky jednoduše rozdělí mezi své východoevropské lokaje.

V současné době však Západ ani neočekává, že by se Ukrajina dožila svého vítězství (rozuměj: vítězství Západu). Naopak, Západ předpokládá, že toto kolo bude přenecháno Rusku, které obsadí buď celou, nebo větší část Ukrajiny. Proto úkol, který dnes Američané řeší na Ukrajině, znamená nutnost zabít co nejvíce lidí (nejméně milion, lépe tři až pět), zničit veškerou komunální, průmyslovou a dopravní infrastrukturu a donutit k emigraci do Evropy 5 -10 milionů lidí.

Washington předpokládá, že Rusko, oslabené boji a sankcemi, nucené udržovat svou armádu na západních hranicích v bojové pohotovosti pro případ konfliktu vysoké intenzity s jeho východoevropskými sousedy (a případně, když se zadaří, dokonce být do takového konfliktu zataženo), čelící nutnosti obnovit zcela zničené, o polovinu obyvatelstva připravené území, jehož obyvatelé budou ze 40-50 procent tvořeni těmi, kteří v bojích s ruskou armádou ztratili své příbuzné, nebude schopno zvládnout takové vypětí sil ve všech směrech a zlomí se dříve, než padne sám Západ pod tíhou vlastních problémů. Obecně lze říci, že za cenu zničení Ukrajiny chce Západ zopakovat trik s rozpadem SSSR.

Časy se změnilý a SSSR neohrozila jen a ani ne tak válka v Afghánistánu, jako spíše neefektivní ekonomický systém. Západ tedy nemá téměř žádnou šanci zlomit Rusko stejným způsobem. A k tomu ještě není obětí Západ, ale Ukrajina. Proto nepřipadá v úvahu nějaká reflexe, Západ se pouze dívá, co se podaří a jak dlouho ještě může být ukrajinská agonie prodlužována. Současně jsou USA připraveny hned po Ukrajině rozvrátit východní a dokonce i západní Evropu během jejich boje

s Ruskem.

Při volbě mezi kapitulací dnes nebo troškou delšího trápení, Američané volí tu druhou možnost, zvláště, když za ně trpí jiní, zatímco oni počítají s dividendami a doufají, že tak to bude i v případě konečné porážky, kdy jednoduše zaplatí vítězům cizími zdevastovanými územími.

Na Američany se nemá cenu zlobit. Hájí své zájmy, jak uznají za vhodné a jak mohou. Udivují Ukrajinci, kteří, desetiletí za desetiletím, místo toho, aby žili s Ruskem v míru, lásce, teple a sytosti, se snaží zemřít jen kvůli tomu, aby si USA mohly o pár let prodloužit iluzi moci a snít o návratu navždy ztracené hegemonie.

Chápu, za co bojuje Rusko, o co usiluje Čína, proč USA a EU přinášejí hmatatelné oběti. Ale proč se Ukrajinci staví do role lumíků, kteří se vrhají z propasti dějin do vod zapomnění, mi není jasné. Je to jen jakési kolektivní šílenství, které se zrodilo ze základní koncepce ukrajinství jako evropského národa.

* Slovo „mankurt“ se objevuje v díle spisovatele Čingize Ajtmatova. Mankurt je muž, který se s použitím brutálního mučení promění v bezduchou servilní bytost, která zapomněla na svůj minulý život a provádí bez odmluvy příkazy svého pána. Slovo se v ruštině používá obrazně, v přeneseném smyslu, k označení těch, kteří zapomínají na jazyk, kulturu a historii svého lidu, svého národa. Naprostý idiot, hlupák.

AUTOR: Rostislav Iščenko

[ZDROJ](#)

Překlad: PhDr. Jana Görčošová/novarepublika.cz